

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 372/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, Jarmočná 3, Šaľa, proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 5 Cb 40/2013-580 zo 6. marca 2019 v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 5 Cb 40/2013-597 z 27. marca 2019, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob 93/2019-655 z 25. augusta 2020 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. mája 2022 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 Cb 40/2013-580 zo 6. marca 2019 v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 5 Cb 40/2013-597 z 27. marca 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Cob 93/2019-655 z 25. augusta 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 Cb 40/2013 a v následnom odvolacom konaní na krajskom súde pod sp. zn. 21 Cob 93/2019 domáhala nároku na zaplatenie sumy 10 897,18 eur s príslušenstvom z dôvodu, že so žalovaným [REDAKOVANÉ]

██████████, ██████████, ██████████ (ďalej len „žalovaný“), uzatvorila 13. februára 2013 zmluvu o dielo č. ██████████, na základe ktorej zhotovila pre žalovaného dielo, za ktoré jej žalovaný nezaplatil, hoci dielo riadne prevzal a do dnešného dňa ho užíva.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne z týchto dôvodov:

a) Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd a krajský súd sa v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí riadne, presvedčivo a nespochybniteľne nevysporiadali s platným uzatvorením zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovaným.

b) Podľa sťažovateľky doručením podpísanej zmluvy poštovou prepravou zo strany druhej zmluvnej strany, následným odovzdaním staveniska, ako aj prevzatím diela s poukazom na § 16 Obchodného zákonníka nastupuje zákonná fikcia zastúpenia, ak by vôbec bolo možné brať do úvahy účelové tvrdenia svedkov majúcich pracovný alebo obdobný vzťah k žalovanému.

c) Čo sa týka súdmi tvrdeného neunesenia dôkazného bremena vo veci preukázania výšky prípadného bezdôvodného obohatenia, sťažovateľka poukazuje na to, že v konaní bol vyhotovený znalecký posudok, ktorý stanovil hodnotu prác vykonaných sťažovateľkou.

d) Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd, ako aj krajský súd sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí riadne, presvedčivo a nespochybniteľne nevysporiadali s dôkazmi, resp. tvrdeniami sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jej označené práva. Napadnuté rozhodnutia a postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že konajúce súdy sa vysporiadali ústavne nesúladným spôsobom s argumentáciou týkajúcou sa skutočnosti platného uzatvorenia zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovaným.

5. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohla) domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

6. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu bolo prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľka aj využila a námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom preskúmal krajský súd ako súd odvolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

7. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila a jej námietky uvedené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu preskúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd

dovolací, ktorý rozhodol uznesením č. k. 4 Obdo/32/2021 z 28. januára 2022 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani netvrdí, že niektorú z jej námietok v dovolacom konaní uplatniť nemohla.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

9. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

10. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka sa v argumentačne striedanej ústavnej sťažnosti zmienila, že k porušeniu jej označených práv došlo aj uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo/32/2021 z 28. januára 2022. Je to však jediná zmienka, z ktorej vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť aj uznesením najvyššieho súdu, pričom žiadna ďalšia argumentácia týkajúca sa porušenia označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu sa v ústavnej sťažnosti nenachádza, hoci ako príloha ústavnej sťažnosti bolo ústavnému súdu uvedené uznesenie najvyššieho súdu zaslané.

11. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý v jej petite za porušovateľa svojich práv označil (čl. 2 ods. 2 ústavy). To platí o to viac v prípade, ak je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že text uvedený mimo petitu sa pokladá iba za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorou však jej petit nie je možné doplniť (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

12. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu aj odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako jej esenciálnych obsahových náležitostí, ústavný súd sťažovateľku, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

13. Vzhľadom na uvedené nedostatky ústavnej sťažnosti bol prieskum uznesenia najvyššieho súdu zo strany ústavného súdu vylúčený.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu